

J. Andersen: Derksom jeg ikke forstod det ærede Medlem seil, gif hans Paastand ud paa, at vi ikke kunde røre ved det, som stod paa Finantsloven. Det kan jeg ikke erkjende. Jeg tror, at Landstinget maa være fuldkommen berettiget til at gjøre Forandring i Lønningstillæget; jeg tror overhovedet, at Landstinget er berettiget til at foretage enhverformhelt Forandring paa Finantsloven lige saa godt som i enhver anden Lov. (Finantsministeren: Ja!) Jeg skal i Overrigt sige, at jeg har ingen Kommission fra det andet Thing. Jeg har Lov til at danne mig en Mening om foreliggende Spørgsmaal, og det ærede Medlem har Lov til at danne sig en anden Mening om de samme Spørgsmaal. Jeg har som sagt ingen Fuldmagt til at sige, hvorledes det andet Thing vil stille sig. Det er kun min egen personlige Mening, jeg udtaler, og det maa jeg have Lov til.

Madvig: Jeg har ogsaa Lov til at sige, hvad der er min Mening. Jeg hørte, da det ærede Medlem, der nu fatte sig, talte om, at Landstinget maatte være fuldstændig fri i denne som i enhver anden Sag, en Bekræftelse derpaa, som jeg tror, kom fra den høitærede Finantsminister (Finantsministeren: Ja!). Jeg skal sige dertil, at der foreligger i disse Dage mange Legn paa, at vi ikke kunne behandle det foreliggende Spørgsmaal med fuldkommen Frihed. Jeg siger lige over for Regjeringen, at der har været udtrykt et meget bestemt Ønske om at undgaa enhver Vanskelighed ved Finantsloven. Det kan være, at det ikke er sagt med rene Ord, men jeg tror at kunne beraabe mig paa, at hele Thinget har en Tølelse af, at Regjeringen og den høitærede Finantsminister have ønsket at undgaa enhver Vanskelighed ved Finantsloven og altsaa faae den hurtigt færdig. Jeg veed meget vel, at iforgaars, tror jeg, blev det sagt af den høitærede Justitsminister, at der var ikke Grund til at skynde paa; men jeg har faaet et meget stærkt Indtryk af, at der fra nogle Sider af Ministeriet har været et stærkt Ønske tilstede om at paastynde Behandlingen af Finantsloven og at faae den hurtigst mulig færdig. Jeg tror i ethvert Tilfælde, at disse Hensyn virke saaledes, at der er stor Grund til at tage Ordet for at stille det foreliggende enkelte Spørgsmaal frit. Afset derved, vil jeg sige, at det almindeligt hører med til Landstingets Ret, at slike Spørgsmaal altid stilles frem uafhængigt af den Trang, der i ethvert Tilfælde er til at søge at faae Finantsloven til at komme regelmæssigt og hurtigt tilstede.

Finantsministeren: Jeg skal drage det ærede Medlem til Minde, hvad jeg netop med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal med Bestemthed, og jeg tror med tilstrækkelig Klarhed, har udtalt, at fra første Dieblit, der blev Spørgsmaal

om at overføre Forslaget om Lønningstillæg paa Finantsloven, har jeg lige over for de Enkelte og i Folkethinget selv til Overflod — thi det behøvedes ikke — gjort opmærksom paa, at baade hvad Formspørgsmaalet og hvad Indholdsspørgsmaalet angik, var det en Selvsølge, at Landstinget havde sin fulde Frihed ubefkaaren, og jeg har særlig hævdet, at alle de Hensyn, som under visse Omstændigheder kunne bevæge Landstinget til i Erkendelse af, at den, der siger Nei, er den Stærkeste, ikke at begynde paa at foretage Forandringer i Finantsloven, med Hensyn til, hvad man pleier at kalde rene Bevillingsspørgsmaal — nemlig hvor der ikke staa Love eller Kontrakter, eller overleverede Regler bagved, — naar det mener, at der dog til sidst ikke vilde kunne sættes Arbejd igjennem, end hvad der forelaa, — alle disse Hensyn faldt bort, naar man i et Tilfælde som det foreliggende flyttede det, som efter Regjeringens Opfattelse naturlig hørte hjemme paa en særlig Lov, ind paa Finantsloven. Jeg har sagt, at jeg for min Person og under de særlige Forhold, der foreligge, ikke vilde gjøre nogen absolut Indsigelse imod et saadant Forslags Indtagelse paa Finantsloven. Jeg har ofte nok betegnet Grunden derfor, idet jeg ikke turde paastaa, at det var absolut utilstedeligt, og jeg ønskede ikke, at man med Rette eller Urette, skulde beskylde Regjeringen for at være den, der af doctriener Formalisme hindrede et Tillæg til Lønningerne; men paa samme Tid, som jeg udtalte dette „kan passere“, om jeg saa maa sige, har jeg paa det Bestemteste udtalt, at ikke blot med Hensyn til Spørgsmaalet om Formen, men ogsaa, hvor der var Spørgsmaal om Forandringer af Indholdet, vilde Regjeringen ikke i mindste Maade søge at indvirke paa Landstingets Frihed ved Behandlingen af Sagen, hvad enten den stod paa Finantsloven eller ikke.

Madvig: Sa ganske vist, jeg veed vel, at den høitagtede Finantsminister har udtalt, at der var Frihed til at behandle Sagen; men den høitærede Minister har ikke benegtet, at der er kommet en Bestræbelse efter at faae Finantsloven hurtigt og uden Vanskeligheder igjennem. Det er faktisk en Indskrænkning af Friheden, saa længe Spørgsmaalet findes paa Finantsloven. Hvis det var Meningen, at vi skulde have Frihed og have denne Frihed ved Finantsloven, saa skulde vi have nedsat et Udvalg til at behandle Finantsloven, eller vi skulle i dette Dieblit standse 2den Behandling og henføre Lovten til et Udvalg, for at faae hele Sagen nærmere undersøgt. Vil nu Regjeringen støtte os deri, at vi nu afbryde 2den Behandling og nedsette et Udvalg for at overveie Lønningsspørgsmaalet? Det tror jeg ikke.

Finantsministeren: Det ærede Medlem, som selv er en gammel Formand, kan ikke være